

Απλότητα και προφητικό χάρισμα Οσίου Γέροντος Ιακώβου της Βίτσας

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Ο απλός, καλοκάγαθος, απειρόκακος Λειτουργός του Θεού του Υψίστου, ο Ὅσιος Γέροντας π. Ιάκωβος είναι μια σύγχρονη αγιασμένη μορφή που κατακόσμησε τα τελευταία χρόνια την Ἡπειρό μας και έφυγε μόλις το 1960 σε βαθιά γεράματα, για να διακοσμήσει και τη χορεία της θριαμβεύουσας στον ουρανό Εκκλησίας.

Ο Ὅσιος Γέροντας Ιάκωβος ήταν ένας βιαστής του πνεύματος, ένας μοναστής της Αθωνικής πολιτείας, ένας σύγχρονος Πατροκοσμάς, ένα φιλέρημο στρουθίο της αρετής, από τα ερημοπούλια της πίστεως, που χτίζουν τις φωλιές τους στις απάτητες κορυφές της αρετής, καλλικέλαδο ως προς την αδιάκοπη δοξολογία του Θεού μας. Υπήρξε ο Ὅσιος Ασκητής του Μοναστηριού του Προφήτη Ηλία, στα ψηλώματα της Βίτσας των Ζαγοροχωρίων, κοντά στο μοναδικό «πέτρινο δάσος», ο πνευματικός πατέρας του νεαρού τότε επισκέπτη του με τη φλόγα της ολοκληρωτικής αφιερώσεως στον Θεό μας, του σημερινού Οσίου Παισίου, η γνήσια επιβεβαίωση ότι η αγιότητα είναι διαχρονικό φαινόμενο και μάλιστα των λόγων

του Αποστόλου των εθνών: «Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία ὑπερεπερίσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. ε΄ 20).

Ο Γέροντας γεννήθηκε κοντά στο Αργυρόκαστρο της Βορείου Ηπείρου, στο χωριό Βοδίνο, μόλις το 1870. Είναι ως εκ τούτου ο Άγιος των ημερών μας που ζούσε διαρκώς στα υψηλά. Δεν αναπαύοταν στα χαμηλά, αφού είχε υψηλές πνευματικές ανατάσεις και δεν συμβιβαζόταν με την ζωή στα χιμαδιά της πνευματικής ζωής. Ανέπνεε τον καθαρό αέρα της ολοκληρωτικής αφιερώσεως στο έργο του ευαγγελισμού των ψυχών και στην θεία αγάπη. Προτιμούσε την σκληρή ζωή των στερήσεων και των θλίψεων λέγοντας ότι «διά πολλών θλίψεων δεί ημάς εισελθείν εις την Βασιλείαν των Ουρανών» (Πραξ. ιδ΄ 22). Κακουχία γι' αυτόν σήμαινε

αναψυχή. Στέρηση σήμαινε πλουτισμός. Λύπη και πειρασμός σήμαινε αγαπητική επίσκεψη του Θεού. Ήθελε να βιώνει την πτωχεία του Ιησού σε όλο της το μεγαλείο. Είχε εγκαταλείψει τον εαυτό του στο θείο έλεος και από τον ουρανό αντλούσε δύναμη και υγεία.

Ασκητικός, γλυκύτατος, λαμπερός ο Γέροντας Ιάκωβος, με απλά λόγια εξηγούσε το Ιερό Ευαγγέλιο στους πιστούς. Ο λόγος του ήταν βαθειά θεολογικός, αλλά απόλυτα κατανοητός και πάντοτε συμβουλευτικός. Για κάθε πρόβλημα έδινε μία λύση, η οποία ήταν πάντοτε η καλύτερη. Αν κάποιος έκανε σοβαρή αμαρτία τον συμβούλευε πατρικά και έδειχνε ιδιαίτερη ευαισθησία στην συκοφαντία, την οποία θεωρούσε μεγάλο ολίσθημα μισητό από τον ακατάκριτο Κύριό μας. Αυτή είναι διαβολή, έλεγε, και είναι βέβαιο ότι ο διάβολος είναι ο εφευρέτης της, αφού είναι ο πατέρας του ψεύδους.

Ο βίος του π. Ιακώβου ήταν στολισμένος με όλες τις αρετές, με καρτερία, σεμνότητα, εγκράτεια, αγάπη και προ πάντων με την υψοποιό ταπείνωση. Γι' αυτό κέρδισε και την Ουράνια Βασιλεία.

Στα χωριά που περιόδευε ιεραποστολικά ο Γέροντας διδάσκοντας την ευσέβεια μαζευόταν όλη η γειτονιά, για να ακούσει τον ψυχωφελή λόγο του. Όταν του πρότειναν να φάει εκείνος έτρωγε μόνο δυό κουταλιές, πάντοτε νηστίσιμο, και ευχαριστούσε τους πάντες.

Μιλούσε και προφητικά λέγοντας:

«Μη χαίρεστε! Πίσω θα έρθουν χειρότερες ημέρες. Επίσης έλεγε:

«Θα έρθει καιρός που ο ένας δεν θα θέλει να δει τον άλλον. Θα αλλάξει ο κόσμος. Το μεγάλο ποτάμι δεν ήρθε ακόμη, πίσω είναι. Γι' αυτό εξομολογηθείτε, κοινωνείστε. Δεν ξέρουμε την ώρα μας. Θα έχετε όλα τα καλά, αλλά δεν θα τα χαίρεστε»!

Στα δύσκολα χρόνια της πείνας και της ανέχειας αν εξοικονομούσε καμμιά οκά αλεύρι η καμμιά χούφτα φασόλια μπορούσε να πάει και δυό ώρες δρόμο σε κάποιο χωριό, για να τα δώσει σε φτωχές οικογένειες. Όλα για τους άλλους! Τίποτα δεν κρατούσε για τον εαυτό του. Τα βράδια, στην μικρή ανάπαυση που έδινε στον εαυτό του κοιμόταν κατάχαμα πάνω σε ένα χράμι από γιδόμαλλο με μαξιλάρι μια πέτρα.

Στον εμφύλιο σπαραγμό που έζησε σε δυσχείμερα χρόνια τον ρωτούσαν:

-Γέροντα, πόλεμος γίνεται, φονικά βλέπουμε, με ποιόν να πάμε;

-Με αυτόν που έχει το μικρότερο πειρασμό», απαντούσε, χωρίς να παίρνει θέση.

Στην αμφίεσή του ήταν πάντοτε ταπεινός. Έτσι, όταν του έδωσαν σε ένα Ναό, όπου πήγε για να λειτουργήσει, ωραία άμφια με φανταχτερά χρώματα χωρίς να τους προσβάλει ρώτησε:

-Δεν υπάρχουν άλλα πιο απλά, με πιο μουντά χρώματα;

Φρονούσε και έλεγε, ότι ο Ιερέυς είναι υπηρέτης του Παμβασιλέως Θεού. Και όπως

ο υπηρέτης παρουσιάζεται πάντοτε στο Βασιλέα ευπρεπής, καθαρός, καλοντυμένος και πρόθυμος να τον εξυπηρετήσει, έτσι και ο Ιερέυς παρουσιάζεται ευπρεπής και ιεροπρεπής στο Ιερό Θυσιαστήριο. Δεν ντύνεται, όμως, ο υπηρέτης με βασιλικές φορεσιές. Δεν μπορεί ο υπηρέτης να ντύνεται με ακριβότερα ρούχα από το αφεντικό του. Δεν του ταιριάζει η πορφύρα και ο βύσσος. Κόσμημά του είναι η απλότητα, η καθαριότητα, η σεμνότητα. Τα πολύτιμα κοσμήματα και ενδύματα τα φυλάει για την αθάνατη ψυχή του, αυτή που θα μετέχει του ουρανού Μεγάλου Δείπνου.

Αφού σώθηκε από νάρκες και πολλούς ορατούς και αοράτους εχθρούς με τη Θεία συνέργεια και με θαυμαστούς τρόπους που μόνο σε Αγίους συμβαίνουν, ο Όσιος π. Ιάκωβος κοιμήθηκε τις 15 Φεβρουαρίου του 1960 ήσυχα και Άγγελοι Κυρίου παρέλαβαν την μακαρία του ψυχή, για να την μεταφέρουν στο θρόνο του Εσφαγμένου Αρνίου. Ήταν ημέρα νίκης, ημέρα λυτρωμού, ημέρα θριάμβου, για το Γέροντα, που έσπαγε το φράγμα της ύλης και πορευόταν στην αφθαρσία, στην αιωνιότητα, κοντά στο Χριστό μας.

Στην εκταφή των λειψάνων του βρήκαν ένα λουλούδι στο κεφάλι του. Πως να μην ανθήσει λουλούδι, όταν ο ίδιος ήταν το ρόδο της ασκητικής ζωής, το κρίνο της ιεραποστολικής δράσεως και το ζουμπούλι της ψυχικής κενώσεως στις ανάγκες των συνανθρώπων του; Το άνθισμα του λουλουδιού έδειχνε την ευαρέσκεια του ουρανού στους αγώνες του Γέροντος Ιακώβου.

<https://bit.ly/3uRguAD>